

Ματαιότης ματαιοτήτων (Σαράντος Ι. Καργάκος, Συγγραφέας - Ιστορικός)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 7 Φεβρουαρίου, 2017

Τό πίο εύκολο πράγμα είναι να βάλεις μία ταμπέλα στους άλλους. Τό πίο δύσκολο -άν βέβαια θέλεις να είσαι ειλικρινής- είναι τό να δώσεις «ταυτότητα» στον έαυτό σου. Τό «έδιζησάμην έμεωυτόν» (=έψαξα βαθειά να βρω τό έαυτό μου) και τό σωκρατικό «γνώθι σαυτόν» παραμένουν τά μεγαλύτερα πνευματικά άθλήματα τοῦ άνθρώπου. Δύσκολο κανείς να άνιχνεύσει τή δική του ψυχή, να είσχωρήσει στους μαιάνδρους τοῦ πνεύματος του και να βρει τήν πρωταρχική σύσταση τής ύπαρξιακής του ταυτότητας. Προσωπικά, έπειδή δέν θέλω να έτεροκαθορίζομαι, άποφεύγω να προσαρμόζομαι. Έ ή οποία ένταξη -κατ' έμέ- είναι μορφή ύποταγής, έστω σε κολοβωμένη μορφή. Ακόμη και ή προσαρμογή σε καταστάσεις τοῦ παρόντος μου προκαλεί δυσφορία. Αυτό δέν με έμποδίζει να βλέπω με καθαρή ματιά όσα ένδεχομένως θα γίνουν μελλοντικά. Μάλιστα, για να είμαι πίο κοντά στο μέλλον, τρέφομαι πνευματικά περισσότερο άπό τό παρελθόν. Σάν τον Καβάφη δέν έμπνέομαι άπό τό παρόν, πού σήμερα είναι τόσο θολό, ώστε να μ' έμποδίζει να βλέπω όσα θα έλθουν - συχνά κατακέφαλα! Τό παρελθόν δέν είναι πίσω, όπως πιστεύουν οί πολλοί. Είναι πάνω και γι' αυτό προσφέρει καλύτερες όπτικές δυνατότητες.

Διαισθάνομαι ότι τά πάντα γύρω μας διαλύονται, χωρίς τή θέση του να παίρνει κάτι καινούργιο. Τό παλαιό πεθαίνει αλλά ή προσκόλληση στο τωρινό δέν έπιτρέπει να δοῦμε τό τι καλύτερο μπορεί να έλθει. Έχουμε έναν κατακλυσμό άπό θεωρίες. Υπάρχουν και άπόψεις ή προβλέψεις πού άφοροῦν σε έρχόμενες δυσμενείς καταστάσεις. Οί άπολαμβάνοντες σήμερα τις εύμενεϊς -γι' αυτούς- συνθήκες, σπεύδουν να τις βαφτίσουν συνωμοσιολογίες. Αλλά, όπως δείχνει ή ιστορική και ή τωρινή έμπειρία, δέν υπάρχουν θεωρίες περί συνωμοσίας. Υπάρχουν μόνον συνωμοσίες. Κάθε σελίδα τής ιστορίας θα έχει -έστω και σε ύποσημείωση- μιá πράξη συνωμοσίας πού μπορεί, κάλλιστα ή χειρίστα, να είναι πράξη δολοφονίας. Δέν πρέπει, άλλωστε, να μάς διαφεύγει ότι πολλά δύσκολα προβλήματα τής πολιτικής, όπως έδίδαξαν οί Βοργίες, λύνονται με τή δολοφονία ή άλλου είδους «θάψιμο».

Συχνά μάς έκπλήσσει ή άπότομη άνάδειξη κάποιων άνθρώπων άπό τό πουθενά. Άκοῦμε γι' αυτόν μιá συναυλία έγκωμίων: θαυμάσιος άνθρωπος, έξάίρετος πολίτης, άγλάισμα τής κοινωνίας, σπουδαίος έπιστήμονας (με τίτλους να!), ροταριανός, μασσόνας ύψηλοῦ βαθμοῦ, μέλος δημοτικής άρχής για τή βελτίωση τών άποχετεύσεων, στέλεχος Μ.Κ.Ο. για τήν προστασία τών σκύλων, στοργικός σύζυγος,

Ἐμπιστος φίλος καὶ ἰδρυτὴς φιλανθρωπικοῦ σωματείου. Ἄν μάλιστα ἔχει «διαπράξει» καὶ οἰκονομικὲς σπουδές, διαχέεται φημολογικῶς ὅτι κατέχει καὶ τὴ φιλοσοφικὴ λίθο τῆς οἰκονομίας, ἄρα μπορεῖ σὰν τοὺς ἀλχημιστὲς νὰ μετατρέπει ἓνα κοινὸ μέταλλο σὲ χρυσάφι. Καὶ μετὰ ἀπὸ ἓνα διάστημα ἀμηχανίας, οἱ πρόην θαυμαστὲς κυριαρχοῦνται ἀπὸ ἓνα πλέγμα ἀβεβαιότητας, ποὺ σταδιακὰ μετασχηματίζεται σὲ συναυλία ὕβρεων. Ἀρχίζει νὰ ἐπικρατεῖ ἡ μόλυνση τῆς πληροφορίας. Γι' αὐτὸ προσωπικὰ δὲν ἐπεδίωξα νὰ διεκδικήσω καμμία θέση, γιὰ νὰ μπορῶ ἀδέσμευτος νὰ ὑποστηρίξω τὶς δικὲς μου θέσεις. Δὲν θέλησα τίποτα, γιὰ νὰ εἶμαι κάτι.

Πρὸ ἡμερῶν εἶδα κάποιον ὁμήλικό μου, ποὺ, θέλοντας νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὴ γενικώτερη πολιτικὴ ρευστότητα τῆς ἐποχῆς, ἀναζητοῦσε νέα κομματικὴ στέγη, προκειμένου, μέσω αὐτῆς, νὰ εἰσέλθει στὴν ἀκαδημία. «Στὴν ἡλικία μας, τοῦ εἶπα, ἡ θέση μας δὲν εἶναι στὰ κόμματα ἀλλὰ στὸ... νεκροταφεῖο». Ἐξ' ἄλλου, πρὸς τὴ ἡ ἀκαδημία; Ὅπως ἔγραψε ὁ ἀνεπανάληπτος Γ. Σουρῆς, «Ἐμεῖς γιὰ λοῦσο θέλουμε νὰ εἶναι στὰς Ἀθήνας/γιὰ λοῦσο μᾶς τὴν ἔφτιαξε καὶ ὁ μακαρίτης Σίνας»! Καὶ θύμισα στὸ φιλόδοξο ὁμήλικό μου τὸ ἐπιτύμβιο ἐπίγραμμα τοῦ Γάλλου ποιητῆ Πιρόν (1689-1773), ποὺ τὸ συνέταξε ὁ ἴδιος: «Ἐνθάδε κεῖται ὁ Πιρόν, ποὺ δὲν ἔγινε τίποτα. Οὔτε κἂν ἀκαδημαϊκός»!

Στὴ σύγχρονη Ἑλλάδα, συχνὰ ἡ ἀνάδειξη συνιστᾷ πτώση.

(Πηγὴ: "Κόντρα" 10/01/2017)